

A Cuba, á Puerto Rico, á Espanya quant nos trobàrem invadits pels francesos y á Espanya quant nos hi tornarem á trobar, la gent del ordre 's distingeix sempre per lo mateix, per voler estar á la vora dels que manan, baldament los que manau hajan tirat de rebés ab una bufada aquell castell de cartes en que s'apoyavan pera doblegar al poble.

Vesten, Antón, que 'l que queda ja 's compón. Veritat, senyors conservadors, que no hi ha máxima més bona per fer anys?

Y que digan lo que vulguin los grans patricis de la terra y 'ls grans sants del cel.

La questió son quartos, que qui no 'n te fa cara de pobre, y del pobre tothom ne fuig.

Are en quant al patriotisme y á la vergonya que 'n fassin lo que vulguin. Que 'ls pujin á les golfes ó que 'ls entrin al quarto dels mals endressos, tot es hu. La questió es que no fassin nosa y que no 'ns vinguin sempre al devant dels ulls com los retratos del pare y la mare que 's solen posar al despaig del amo de la casa ó al saló de rebre les visites.

(De *La Renaixensa*).

ANYORAMENT.

A la distinguida senyora donya Emilia Molera.

Les mateixes ombres de sempre, la mateixa remor d'aquella corrent mausa y fins els mateixos reflats dels ocells, tot era pesat per la tendra pastoreta de la plana; ella, que més que ningú podia entendre 'ls mormuris del vent y de la corrent manyaga, era

la que ho trobava més pesat y la que més desitjava escaparsen; per ella les delicioses riberes del Ter y aquella extensió de colors tant vius y variats qu' ostenta ab joya la plana de Vich, rés representava y sols contemplava ab verdader encís la sortida del sol, perquè eixia del indret qu' ella n' era vinguda y li semblava que envolcallat ab el polsim d' or, li portava les frescals rialles de la llunyana platja y trasportada per un moment 'en els primers anys de sa encara curta vida, somreya un sol instant, puig prompte 's fonian ses rialles en amargues llàgrimes, recordant la dolor de sa perduda felicitat. Y són germá jaquell germanet tant alegre que l'acompanyava en ses juguines y travesures y quals tendres rialles feya ressonar ab gracia per la costa, endolcint les fadiges de sos pares y dels pescadors que tant els estimavan! com ho anyorava ella tot aixó! poder correr d' assí y d' allà, ab aquelles companyes escoturides y enjogassades com ella, rient sempre entrabancant als homes y amohinant á les dones, tirant pedres al agua, llsant en l' ayre grapat de sorra, ó esperant que traguessin l' arch y llavors ¡quina alegríal com si abocavan á mirar els peixos y ha desenredarse de les xarxes....

Més tot s' havia acabat; aquell sol tant ardent, aquella extensió de mar, aquella alegríal dels companys y aquell germá tant bon amich, tot vá finir ab la inesperada mort dels pares que vá separarla de sés coneixenses, potser per sempre; y aixó de sempre era lo que á 'n ella l' entristíal pensar que sols li quedava un amor á la terra y no podia gosarne, la desesperava!

Y mentres aixís discorria, el vent bufava entre les pollancredes y el Ter fent sa via, mormolava sa cansó eter-